

„Я НЕ БАЧИВ ВІЙНИ...“ —

заспокоював своїх рідних Микола Левчук із села Рокитне, чие молоде життя обірвалося в Афганістані.

Невеличка скринька листів та з десяток пожовклих фотографій — оце й усе, що залишилося після Миколи. Для матері Варвари Арсентіївни та батька Григорія Онисимовича вони перетворилися у найцінніший скарб. Кожне написане слово, кожний погляд ще зовсім молодих очей до їхнього скону нагадуватимуть про коротке синове життя та його мученицьку смерть.

... Микола усвідомлював справжню ціну солдатських листів. Розумів, що на них з нетерпінням чекають удома. Тож і писав рідним часто. З дозволу матері, перечитавши їх усі, я підмітив, що в жодному з них не було бодай жодної скарги на службу. В основному, всі вони схожі один на одного, мають послідовність, як, скажімо, ось цей:

«Добрий день, мої рідні: тато, мама, бабуся Ганна, сестри і брати.

З чистосердечним солдатським привітом і масою найкращих побажань до Вас Ваш син Коля!

В перших рядках свого коротенького листа напишу Вам, що я живий і здоровий, чого і Вам бажаю».

Життя моє і служба проходить нормально. Ось уже й минуло 10 місяців моєї служби. Не так багато часу пройде і буде рік, а там і другий якось мину і буду я вдома. Ви, мамо, головне не беріть дурного в голову, менше вірте тому, що там говорять про Афганістан. Я тут майже уже рік, але ніякої війни ще не бачив. Служимо собі та й годі. А те, мамо, що Ви пишете, ніби привозять звід-

си, то це лише випадковість. Бувають такі, що самі стріляються, а буває й так, що грається з автоматом і ненароком інших застрелить.

А у мене все добре. Пишіть, як поживаєте Ви, як Ваше здоров'я. До побачення. Коля».
Кабул 12. 07. 1984 р.»
Про здоров'я батьків та

Мамо, пробачте, що довго не писав, бо я був в рейсі, а ось сьогодні прийхав, одержав Ваші листи, зразу ж сів відписувати, тому що завтра їдемо знову. Так що, якщо довго не буде листів, то не хвилюйтеся, бо я часто буду ходити в рейси. Зі мною нічого не станеться...».

рідних Микола запитував у кожному листі. Так само в кожній вісточці оптимістично запевняв, що з ним все буде гаразд. Бо ніякої війни він ще не бачив.

І лише в останньому з них, датованому 20. 03. 1985 р., признався: «...

Наступного листа батькам уже писали командири військової частини, в якому повідомляли, що їх син загинув. Це сталося 24 березня 1985 року.

Ось як розповідають про загибель Миколи Левчу-

ка його друзі Борис Лепуга з Рівного та Василь Іванків з Івано-Франківська:

— Автоколону поверталася з чергового рейсу, — згадує Борис. — Під час привалу хто листи писав, а хто й просто дрімав після виснажливого дня. Несподівано автоко-

лону почали обстрілювати душмани. Автомобілі спалахували один за другим, мов сірники... Так сталося, що по строку служби

Микола був чи не найстаршим із воїнів. Тому він першим зорієнтувався у складній ситуації і відкрив вогонь... З того рей-

су не повернулися живими вісімнадцять чоловік. Для п'ятнадцятих із них служба лише починалася... А Миколу розірвало на очах у Володі Дубовського.

— Коля мав законне право не їхати в той рейс. — додає Василь Іванків.

— Бо автоколону супроводжували по черзі. Микола ж якраз повернувся з відрадження. Але так склалося, що залишилися лише молоді, ще зовсім не обстріляні хлопці. І коли командири запитали, хто з бувалих зможе піти в рейс, він мовив: «Я».

Про цей нерівний бій писала московська газета «Красная звезда». У великій статті згадано ім'я українського хлопця Миколи Левчука, життя якого обірвалося, не встигши розквітнути.

На фото: Микола ЛЕВЧУК (зліва) під час проходження служби в Афганістані. Фото з архіву батьків.

О. НИКОНЧУК.

„Я НЕ БАЧИВ ВІЙНИ...“ —

заспокоював своїх рідних Микола Левчук із села Рокитне, чие молоде життя обірвалося в Афганістані.

Невеличка скринька листів та з десяток пожовклих фотографій — оце й усе, що залишилося після Миколи. Для матері Варвари Арсентіївни та батька Григорія Онисимовича вони перетворилися у найцінніший скарб. Кожне написане слово, кожний погляд ще зовсім молодих очей до їхнього скни нагадуватимуть про коротке синаве життя та його мученицьку смерть.

... Микола усвідомлював справжню ціну солдатських листів. Розумів, що на них з нетерпінням чекають удома. Тож і писав рідним часто. З дозволу матері, перечитавши їх усі, я підмітив, що в жодному з них не було бодай жодної скарги на службу. В основному, всі вони схожі один на одного, мають послідовність, як, скажімо, ось цей:

«Добрий день, мої рідні: тато, мама, бабуся Ганна, сестри і брати.

З чистосердечням солдатським привітом і маюю найкращих побажань до Вас Ваш син Коля!

В перших рядках свого коротенького листа напишу Вам, що я живий і здоровий, чого і Вам бажаю».

Життя моє і служба проходить нормально. Ось уже й минуло 10 місяців моєї служби. Не так багато часу пройде і буде рік, а там і другий яюсь мину і буду я вдома. Ви, мамо, головне не беріть дурного в голову, менше вірте тому, що там говорять про Афганістан. Я тут майже уже рік, але ніякої війни ще не бачив. Служимо собі та й годі. А те, мамо, що Ви пишете, ніби привозять звід-

си, то це лише випадковість. Бувають такі, що самі стріляються, а буває й так, що грається з автоматом і ненароком інших застрелить».

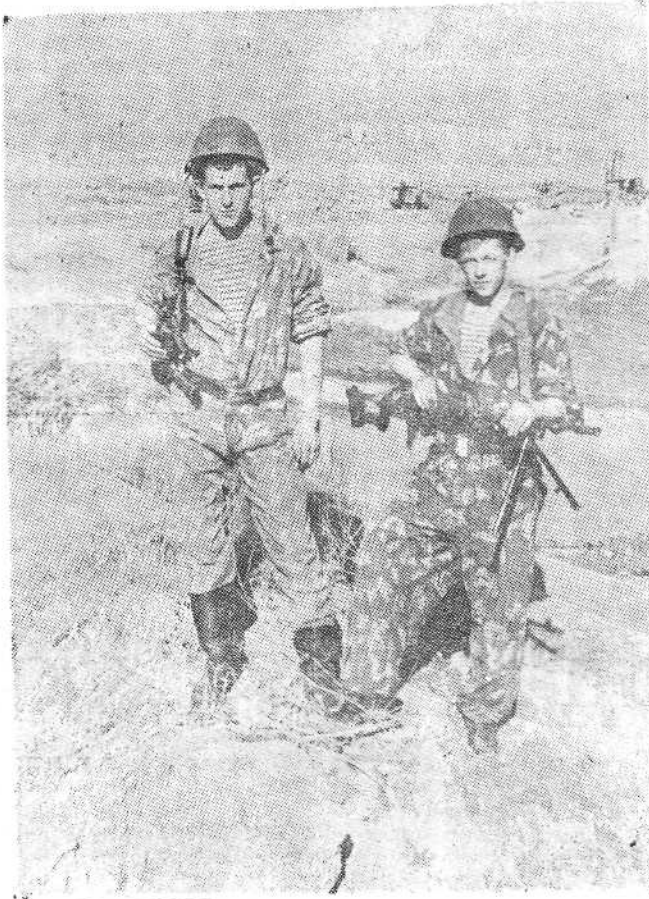
А у мене все добре. Пишіть, як поживаєте Ви, як Ваше здоров'я.

До побачення. Коля».

Кабул 12. 07. 1984 р.»

Про здоров'я батьків та

Мамо, пробачте, що довго не писав, бо я був в рейсі, а ось сьогодні прийхав, одержав Ваші листи, зразу ж сів відписувати, тому що завтра їдемо знову. Так що, якщо довго не буде листів, то не хвилюйтеся, бо я часто буду ходити в рейси. Зі мною нічого не станеться...».

рідних Микола запитував у кожному листі. Так само в кожній вісточці оптимістично запевняв, що з ним все буде гаразд, бо ніякої війни він ще не бачив.

І лише в останньому з них, датованому 20. 03. 1985 р., признався: «...

Наступного листа батькам уже писали командири військової частини, в якому повідомляли, що їх син загинув. Це сталося 24 березня 1985 року.

Ось як розповідають про загибель Миколи Левчу-

ка його друзі Борис Лепуга з Рівного та Василь Іванків з Івано-Франківська:

— Автоколону поверталися з чергового рейсу. — згадує Борис. — Під час привалу хто листи писав, а хто й просто дрімив після виснажливого дня. Несподівано автоко-

лону почали обстрілювати душмани. Автомобілі спалахували один за другим, мов сірники... Так сталося, що по строку служби

Микола був чи не найстаршим із воїнів. Тому він першим зорієнтувався у складній ситуації і відкрив вогонь... З того рей-

су не повернулися живими вісімнадцять чоловік. Для п'ятнадцяток із них служба лише починалася... А Миколу розірвало на очах у Володі Дубовського.

— Коля мав законне право не їхати в той рейс. — додає Василь Іванків.

— Бо автоколону супроводжували по черзі. Микола ж якраз повернувся з відрадження. Але так склалося, що залишилися лише молоді, ще зовсім не обстріляні хлопці. І коли командири запитали, хто з бувалих зможе піти в рейс, він мовив: «Я».

Про цей нерівний бій писала московська газета «Красная звезда». У великій статті згадано ім'я українського хлопця Миколи Левчука, життя якого обірвалося, не встигнувши розквітнути.

На фото: Микола ЛЕВЧУК (зліва) під час проходження служби в Афганістані. Фото з архіву батьків.

О. НИКОНЧУК.